

SANT CRIST D'IGUALADA

Basílica de Santa Maria d'Igualada, 7-4-2026

Mn. Xavier Bisbal, rector *in solidum* d'aquesta parròquia de Santa Maria,
Mn. Eduard Flores, també rector *in solidum* d'aquesta parròquia
i arxiprest de l'Anoia-Segarra,
Germans preveres i diaques,
Sr. Alcalde i Srs. Regidors,
Priors del Sant Crist,
Fundació del Sant Crist.
Germans, tots, fills estimats de Déu.

Un any més, en el Dimarts de Pasqua, els fidels amants del Sant Crist d'Igualada ens apleguem en aquesta basílica de Santa Maria per celebrar la festa del nostre Sant Crist, tot recordant el seu Prodigí de Suor de sang i aigua, ocorregut el Divendres Sant de l'any 1590. Han passat més de quatre centúries, però l'agraïment i estima envers qui és l'Espòs de Sang de la ciutat d'Igualada es mantenen vius, com ho palesa la vostra presència en aquest temple. Un any més, volem tornar a contemplar amb els nostres ulls, però sobretot amb el nostre cor, la imatge del Redemptor, per tal créixer en la fe, l'esperança i la caritat. Desitgem posar la mirada en la imatge del Sant Crist, amb la certesa que ell, mort en creu i ressuscitat del sepulcre, és, com canta el sonet de Mn. Jacint Verdaguer, «l'ànima del món» Sí, en un món d'incerteses, són moltes les veus que ens volen donar seguretat, però també contínuament constatem com van declinant i desapareixent tantes i tantes ideologies que ens prometen molt però que no ens donen res, sinó que ens ho volen robar tot, fins el cor i la mateixa vida. Per això, avui, en la Pasqua Igualadina, ens podem preguntar, tot mirant Jesús clavat i mort a la creu: «Què és el més segur, tan segur que es pugui morir i viure per això, tan segur que tot pugui ser ancorat en aquesta realitat?» La resposta és clara: l'amor de Crist... La vida ens va ensenyant que el fonament de tot no és l'home, encara que el considerem en els seus millors representants; no ho és tampoc la ciència, la filosofia o l'art, ni qualsevol altra producció de la creativitat humana (la tecnologia, la intel·ligència artificial o, encara menys, no cal dir-ho, l'armament bèl·lic...). Tampoc no ho és la naturalesa, ni la història, ni el destí... El que és segur, el que és realment segur és solament l'amor de Crist. De fet, doncs, l'única seguretat radica en el que ens ha estat revelat en la creu: en els sentiments que d'ella dimanen, en la força que batega en aquest cor. La creu inclou una gran veritat: el cor humà i diví de Jesús és principi i fi de totes les coses. I qualsevol altra realitat fermament establerta, en relació amb la vida o amb la mort eterna, tenen el seu únic i exclusiu fonament en la creu de Jesucrist (cf. Romano Guardini, *El Senyor*). Jesucrist és ahir, avui i sempre l'ànima del món.

Contemplem, doncs, amb mirada renovada, en el moment que estem vivint, la imatge del Sant Crist d'Igualada, i adonem-nos com el rostre de Jesús, en el moment d'expirar a la creu, mostra serenitat, bellesa, majestat; el cap està inclinat al costat dret; els ulls, closos; la boca, entreoberta. Podem dir que tota la imatge del Crist, de manera assenyalada la seva faç, mostra una dolcesa, amarada de pau. Sí, Jesús es mostra com a Rei de la Pau, en el moment culminant de la seva vida: lliurant-se per la salvació de la humanitat. Ho és en el moment de la seva mort, com ho fou en tot el seu ministeri de la

paraula, proclamant: *Feliços els qui posen pau; Déu els reconeixerà com a fills* (Mt 5,9); així com en els seus fets: guarint els malalts, acollint i perdonant els pecadors, beneint els nens, entrant amb humilitat, muntat en un polli d'ase, a Jerusalem. I, sobretot, com ja he dit, en la seva passió i mort. El sant pare Lleó ens deia el Diumenge de Rams: «Mirem Jesús que es mostra com a Rei de la pau, mentre al seu voltant es prepara la guerra. Ell roman ferm en la mansuetud, mentre els altres s'agiten en la violència. Ell s'ofereix com una carícia per a la humanitat, mentre els altres empunyen espases i garrots. Ell és la llum del món, mentre les tenebres estan a punt de cobrir la terra. Ell ve a portar vida, mentre es duu a terme el pla per a condemnar-lo a mort. Com a Rei de la Pau, Jesús vol reconciliar el món en l'abraçada del Pare i derruir tots els murs que ens separen de Déu i del proïsme, perquè *ell és la nostra pau* (Ef 2.14).»

El rostre del Fill unigènit, ple de serenitat, majestat i bellesa, mostra el del Pare misericordiós que estima amb tendresa tots els homes i dones, sense cap distinció. És el rostre de qui estima del tot i sempre, del qui perdona i oblida, de qui és el Déu de la pau. Sí, «un Déu que rebutja la guerra, a qui ningú no pot utilitzar per a l'enfrontament, que no escolta l'oració dels qui fan la guerra i la refusa dient: *Per més que multipliqueu les pregàries, jo no us escolto: les vostres mans estan plenes de sang*, com llegim en el profeta Isaïes (1,15)». Efectivament, és el Déu que sempre rebutja la violència i, en lloc, de salvar-se a si mateix, es deixa clavar a la creu per fer seves totes les creus erigides en tots els temps i llocs de la història de la humanitat. Igualadins i igualadines, aquest és el nostre Déu: Jesús, rei de la Pau, l'ànima del món, que segueix clamant des de la creu, amb la seva serenitat i majestat: Déu és amor!

També és veritat que podem caure en l'engany de pensar que aquest missatge de Crist, Rei de la pau, és solament per als dignataris del món, pensant que nosaltres tenim poc a fer en la qüestió de la pau. Tot contemplant el nostre Sant Crist amb tot el que manifesta de veritat, d'amor i de pau, no podem fer res més que, davant la violència, la por i la incertesa del món actual, sentir-nos convocats a viure i construir una pau concreta, confiada i activa, aquella que Lleó XIV anomena «pau desarmada i desarmadora». En la nostra vida quotidiana ens hem de convertir més i més en artesans de pau: homes i dones teixidors de concòrdia, reconciliació i diàleg; no pas amb grans discursos, sinó amb gestos petits i concrets: una paraula que reconcilia, un perdó que allibera, una proposta que construeix ponts. No oblidem que principalment la pau comença en el cor de cadascú. Per això és clau pacificar les petites guerres del nostre interior. Quantes petites guerres duem dintre nostre! Quantes rancúnies sostingudes! Quantes paraules feridores! Davant el Crist ens podem preguntar: a qui em costa perdonar?, a qui estic responnent amb duresa, amb orgull, amb indiferència? No pot haver-hi pau al món si no hi ha pau al cor. Necessitem amb urgència cors que visquin la conversió a l'autèntica fraternitat universal, des de la paternitat de Déu creador i estimador de tot home, des del convenciment que Jesús ha vessat la seva sang per tota persona humana, fins per aquells que l'occien: *Pare, perdoneu-los, que no saben el que fan* (Lc 23,34).

Estimats germans, nosaltres contemplen el crucificat, el nostre Sant Crist. Ell continua fidel en la seva donació a favor nostre, però també continua crucificat en tants germans nostres, tots els qui pateixen els horrors de la guerra, els descartats, els qui no tenen veu, els qui són perseguits en raó de les seves creences. Tinguem pietat dels nostres germans

que sofreixen els horrors de la guerra i de tota mena de violència en tants i tants llocs del nostre món. No podem passar de llarg sense mirar el Sant Crist d'Igualada ni els nostre germans. Que la indiferència no faci niu en el nostre cor. Que la gràcia que prové del Redemptor ens faci mirar-los amb la caritat que rebem com a fruit de la creu del Crist.

Estimats germans, som en el Dimarts de l'Octava de Pasqua, en què se'ns fa present en l'«avui» de la litúrgia cristiana la resurrecció de Crist. Fixem-nos encara com Jesús ressuscitat, el crucificat amb les ferides glorioses de la creu, en les trobades amb els deixebles i les dones, no fa cap retret, sinó que els saluda dient: «la pau sigui amb vosaltres». Aquesta expressió remet a la paraula hebrea *shalom*, que inclou tant la mateixa pau com la joia i tots els béns que l'home desitja i que provenen de la mà amorosa i provident de Déu. És aquesta la pau que Crist, mort i ressuscitat, ens dona ara i aquí, en aquesta celebració, en aquesta ciutat, en aquest país, en el nostre món. Ens la dona precisament en aquests moments d'incertesa. És això el que avui demanem al Sant Crist d'Igualada que ens faci ser a tots nosaltres, que en ell creiem, en ell tenim tota la nostra esperança i a qui volem estimar amb tot el cor, sentinelles del món nou, en què Jesucrist, l'ànima del món, sigui el Rei de la Pau, i nosaltres, enmig de la nostra societat, artesans d'una pau desarmada i desarmadora. Així sigui.